

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystrické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: L. Č.
zastoupený advokátem JUDr. Vojtěchem Mihalíkem
sídlem Bezručova 90, 692 01 Mikulov

proti
žalované: Komora daňových poradců České republiky
sídlem Kozí 4, 602 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Jindřichem Skácelm
sídlem Zachova 4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí Prezidia Komory daňových poradců České republiky ze dne 10. 9. 2024, č. j. 618/2024-9,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí Prezidia Komory daňových poradců České republiky (dále též „Prezidium žalované“), kterým jako odvolací orgán ve smyslu § 10 odst. 10 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky (dále jen „zákon o daňovém poradenství“), zamítlo odvolání žalobce potvrdilo rozhodnutí Tajemníka Komory daňových poradců ČR o zamítnutí žádosti o znovuzapsání do seznamu daňových poradců ze dne 28. 5. 2024. Zamítnutí žádosti zdůvodnil přetrvávajícím záznamem v rejstříku trestů žalobce. Žalobce byl totiž pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 5. 2021, sp. zn. 4 T 94/2020, ve spojení s rozsudkem Městského soudu Praha, sp. zn. 67 To 275/2021, pro přečin krácení daně podle § 240 odst. 1 trestního zákona. Byl tedy odsouzen pro spáchání trestného činu uvedeného v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o daňovém poradenství pro trestný čin související s předmětem daňového poradenství, a proto na něho nelze pohlížet jako na bezúhonného ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o daňovém poradenství.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje soudu, aby napadené rozhodnutí Prezidia žalované zrušil.
3. Žalobce je naopak toho názoru, že již není dán důvod bránící jeho opětovnému zápisu do seznamu, jelikož se na jeho situaci neuplatní žádný zákonný důvod, který by bránil jeho opětovnému zapsání do seznamu daňových poradců. Žalobce totiž poukázal na to, že Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 21. 3. 2024, sp. zn. 4 T 94/2020, vyhověl jeho návrhu na podmíněné upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu činnosti daňového poradce a vedení účetnictví fyzickým i právnickým osobám na dobu pěti let a podle § 90 odst. 2 tr. zákoníku mu stanovil zkušební dobu podmíněného upuštění na dobu čtyř let. Žalobce tedy rozporuje způsob, jakým žalovaný vykládá podmínku bezúhonnosti v zákoně o daňovém poradenství, neboť tato se týká pouze kritérií pro kvalifikační zkoušky, nedopadá na jeho situaci. Podmínka bezúhonnosti by neměla být vykládána jako překážka v pokračování činnosti za situace, kdy bylo již rozhodnuto o tom, že dalšího výkonu trestu zákazem činnosti není již u žalobce třeba. Zákon explicitně neupravuje důsledky podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu pro opětovný zápis do seznamu daňových poradců, a proto je třeba volit ústavně konformní a teleologický výklad. Žalovaná zvolila nejrestriktivnější možné řešení, aniž by zvažovala méně invazivní alternativy, nepřiměřeně omezila jeho právo podnikat podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod, nerespektovala princip proporcionality, když zájem na ochraně třetích osob již byl dostatečně zohledněn a vyhodnocen trestním soudem. Žalobce dále namítá, že výklad žalované vede k absurdním a nepřiměřeným důsledkům. Pokud by k podmíněnému upuštění nedošlo, trest zákazu činnosti by skončil dříve než zkušební doba, a žalobce by mohl být zapsán již v roce 2026. Díky rozhodnutí soudu, které mělo jeho

postavení zlepšit, by však podle žalované mohl být zapsán až v roce 2028. Takový výsledek je podle žalobce v rozporu s principem proporcionality, se zákazem formalismu i se zákazem zhoršení postavení (*reformationis in peius*), který Ústavní soud vztahuje i na mimo trestní důsledky rozhodnutí vydaných ve prospěch jednotlivce.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně zdůrazňuje, že dle informací žalované (viz příložený výpis z evidence rejstříku trestů z 2. 8. 2024) má žalobce 1 záznam v rejstříku s tím, že je v něm uvedena „*Zkušební doba – Datum do: 26.03.2028, Počet roků : 4*“. Žalovaná poukazuje i na to, že tato doba ještě ani neuběhla. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Cdo 3603/2017, pak žalovaná interpretuje podmínku bezúhonnosti fyzické osoby tak, jak je zakotvena kupříkladu ve vztahu k advokátům v § 34 odst. 3, § 35a odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Žalovaná tak setrvává na správnosti svých závěrů.

IV. Ústní jednání konané dne 17. 3. 2026

5. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě a ve vyjádření k žalobě. Soud k důkazu provedl usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dnů 21. 3. 2024 a 3. 5. 2024, sp. zn. 4 T 94/2020.

V. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí Prezidia žalované, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
7. Podstatu věci tvoří polemika žalobce se způsobem, jakým žalované správní orgány přistoupily k výkladu podmínky bezúhonnosti v zákoně o daňovém poradenství v souvislosti s žádostí žalobce o jeho opětovném zápisu do seznamu.
8. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o daňovém poradenství platí, že „*kvalifikační zkoušku nebo její část je oprávněna skládat fyzická osoba podle § 4 odst. 2, která ... b) je bezúhonná.*“ Dle § 5 odst. 2 téhož zákona platí, že „*za bezúhonného se pro účely tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen ... a) pro trestný čin související s předmětem daňového poradenství, b) pro jiný trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže vzhledem k povaze daňového poradenství a osobě, která se tohoto činu dopustila, je obava, že se dopustí stejného nebo obdobného činu při výkonu daňového poradenství.*“
9. Podle § 7 odst. 2 písm. a) zákona o daňovém poradenství platí, že „*Komora vyškrtne ze seznamu daňového poradce, jestliže ... a) u něho pominuly skutečnosti uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) až d).*“ Podle odst. 3 „*Komora může vyškrtnout ze seznamu daňového poradce, jestliže byl pravomocně odsouzen za jiný úmyslný trestný čin, než který je uveden v § 5 odst. 2 písm. b).*“
10. Krajský soud se předně ztotožňuje s argumentací žalovaného, pokud jde o výklad podmínky bezúhonnosti stanovené primárně v § 5 odst. 2 zákona o daňovém poradenství, a naopak nepřisvědčil žalobci, který tuto podmínku vykládal pouze v návaznosti na kvalifikační zkoušku. Krajský soud je totiž toho názoru, že žalobce pomíjí tu skutečnost, že zákon o daňovém poradenství explicitně s porušením podmínky bezúhonnosti v podobě odsouzení za úmyslný trestný čin související s daňovým poradenstvím pojí toliko i skutečnost vyškrtnutí ze seznamu daňových poradců ve smyslu § 7 odst. 2 a odst. 3. Podmínku bezúhonnosti tedy nelze rozhodně nazírat izolovaně pouze jako kritérium či podmínku pro připuštění ke složení kvalifikační zkoušky. Tento závěr vyplývá i z jazykového výkladu

citovaného § 5 odst. 2 zákona o daňovém poradenství, když uvádí, že „za *bezúhonného se pro účely tohoto zákona považuje ...*“, nikoliv tedy pouze pro účel vymezení podmínek pro oprávnění skládat kvalifikační zkoušku.

11. Poklud jde o spornou otázku výkladu smyslu a účelu podmínky bezúhonnosti v zákoně o daňovém poradenství jakožto zákonné překážky pro existenci zápisu v seznamu daňových poradců, ať již ve formě zmíněného vyškrtnutí ze seznamu, anebo ve formě znemožnění opětovného zápisu do seznamu, krajský soud k tomu uvádí následující.
12. Přestože zákon o daňovém poradenství pojem bezúhonnosti blíže nekonkretizuje, přičemž i judikatura správních soudů k této otázce doposud mlčela, je třeba uvést, že podmínka bezúhonnosti není zdaleka ojedinělým institutem specifickým pro zápis do Seznamu daňových poradců. Obdobnou podmínku pro zápis do Seznamu advokátů stanoví kupříkladu zákon o advokacii (zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů) v § 5 odst. 1 písm. d), dle kterého platí, že „*Komora zapíše na základě písemné žádosti do seznamu advokátů každého, ... d) kdo je bezúhonný.*“ (dále kupříkladu § 6 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, coby podmínka vzniku živnostenského oprávnění; nebo § 4 zákona č. 93/2009 Sb., o auditorech a o změně některých zákonů, coby podmínky pro vznik auditorského oprávnění). Výkladem pojmu bezúhonnosti v zákoně o advokacii se naopak soudy v minulosti již opakovaně zabývaly. Dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 3. 2001, č. j. 11 C 25/2000-23: „*Při posuzování bezúhonnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, je soud povinen zabývat se tím, zda pochybení žadatele objektivně, v souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi, znamená u něj absenci občanské a mravní záchovalosti a zda by u něj nebylo možno důvodně předpokládat takový výkon advokátní činnosti, jaký má na mysli ust. § 16 a § 17 zák. o advokacii, to znamená, zda zjištěné skutečnosti mohou vyvolat pochybnosti o tom, že žalobce při výkonu advokacie se bude jako advokát chovat čestně a svědomitě a že při výkonu advokacie nebude postupovat tak, aby snižoval důstojnost advokátního stavu a nedodržoval pravidla profesioniální etiky a soutěže.*“ Obdobně také žalovanou citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 33 Cdo 3603/2017-267, podle něhož: „*Bezúhonnost fyzické osoby, která by měla zastávat určitou funkci nebo vykonávat určitou kvalifikovanou činnost, při níž má být respektován veřejný zájem, charakterizuje-v obecném smyslu-její dosavadní život z hlediska mravně etického; nejde jen o to, zda tato osoba nebyla v minulosti odsouzena pro trestný čin. Celá řada právních předpisů vyžaduje bezúhonnost fyzické osoby jako podmínku k výkonu určité funkce či činnosti nebo k udělení oprávnění, povolení, licence nebo jinak nazvaného aktu aplikace práva, resp. k zapsání do seznamu oprávněných osob; pro splnění této podmínky, jejíž ucelená právní úprava neexistuje, nejsou vždy stanoveny jednotná a jednoznačná kritéria. (...) Obsah pojmu je nezbytné vykládat vždy v souladu s konkrétním zákonem, pro jehož účely je bezúhonnost vyžadována. Zákon č. 85/1996 Sb. upravuje nejen organizaci a způsob výkonu advokacie, ale zejména vymezuje práva a povinnosti advokátů spolu s předpoklady pro výkon advokacie, odpovídající společenskému významu profese advokáta vykonávajícího nezávislé povolání, při němž jsou poskytovány odborné právní služby (srov. § 5 odst. 1). Význam této profese musí být rozhodujícím vodítkem pro výklad v tomto zákoně blíže nespecifikovaných pojmů, včetně pojmu bezúhonnosti (§ 5 odst. 1 písm. d/ zákona č. 85/1996 Sb.). Při jeho výkladu je třeba vyjít zejména z ustanovení upravujících práva a povinnosti advokátů (§ 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb.) a ze znění slibu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. j/ zákona č. 85/1996 Sb. (...) Dovolací soud se ztotožňuje s výkladem pojmu bezúhonnosti v širším smyslu, jak jej formuloval odvolací soud. Přestože se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, vyslovil-li soud, že se podmíněně odsouzený osvědčil (§ 83*

odst. 4 tr. zák.), a přestože zablazení odsouzení je spojeno s tím účinkem, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 tr. zák.), představuje bezúhonnost-vedle zmíněného aspektu beztrestnosti-souhrn předpokladů občanské a morální zachovalosti, naplněné-vzhledem k zvláštním nárokům na profesi advokáta-i požadavkem směřujícím k dodržování zásad právní etiky.“

13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2018, č. j. 7 As 269/2018-39, se (s odkazem na závěry odborné literatury) rovněž přiklonil k požadavku, aby bezúhonnost ve smyslu zákona o advokacii byla chápána širěji než jen jako beztrestnost. Konstatoval, že „bezúhonnost – vedle aspektu beztrestnosti – představuje souhrn předpokladů občanské a morální zachovalosti, naplněné – vzhledem k zvláštním nárokům na profesi advokáta – i požadavkem směřujícím k dodržování zásad právní etiky. Správní orgán je povinen vykládat pojem bezúhonnost s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem posuzované věci. Musí mj. zkoumat charakter dřívějšího porušování pravidel, jejich závažnost, intenzitu, dobu, kdy k nim došlo atp. Jen tak lze dostat zásadám správního procesu, které mj. ukládají, aby orgány veřejné správy volily řešení odpovídající okolnostem daného případu, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly atp.“ Ke shodnému závěru při řešení souběhu trestní zachovalosti a bezúhonnosti dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 2. 2. 2024, č. j. 6 As 275/2023-19. V něm konstatoval, že zákon o advokacii „zahrnuje kromě bezúhonnosti v trestněprávním smyslu i bezúhonnost „stavovskou“, která reflektuje postavení a úlohu advokáta. Bezúhonnost tak nelze vykládat pouze jako beztrestnost (trestní zachovalost), nýbrž jako bezúhonnost v širším slova smyslu. (...) Stavovská bezúhonnost je širší než beztrestnost, a proto předložení výpisu z evidence rejstříku trestů, z něhož vyplývá, že žadatel nebyl soudně trestán nebo že byl již dříve uložený trest zablazen, automaticky neznamená, že je takový žadatel bezúhonný pro výkon advokacie.“ (shodně viz rozsudek ze dne 21. 2. 2025, č. j. 8 As 264/2023-88).
14. Krajský soud je toho názoru, že tyto závěry lze analogicky vztáhnout i na podmínku bezúhonnosti stanovenou v zákoně o daňovém poradenství, a to s ohledem na obdobný smysl a účel této podmínky pro výkon dané profesní činnosti. Obdobným způsobem tak činí i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 2. 2. 2022, č. j. 22 A 59/2021-50, ve vztahu k bezúhonnosti coby podmínky vzniku živnostenského oprávnění v § 6 odst. 2 zákona o živnostenském podnikání („Podmínku bezúhonnosti nelze mít v onom případě za splněnou ani tehdy, bylo-li v souladu s § 90 odst. 2 trestního zákoníku podmíněně upuštěno od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti ...“).
15. Pokud tedy žalobce v nyní projednávané věci opakovaně poukazuje na skutečnost, že na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 3. 2024, sp. zn. 4 T 94/2020, kterým se mu podle § 350 odst. 3 trestního řádu za použití § 90 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně upouští od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu činnosti daňového poradce a vedení účetnictví na dobu pěti let z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 31. 5. 2021, a to se stanovením zkušební doby podmíněného upuštění od výkonu zbytku trestu na dobu čtyř let (§ 90 odst. 2 trestního zákoníku), na splnění podmínky dle zákona o daňovém poradenství to nemohlo mít vliv. Prezidium žalované proto nepochybila, pokud zamítla odvolání žalobce a potvrdila závěr Tajemníka, který zamítl žádost žalobce o znovuzapsání do seznamu daňových poradců ze dne 28. 5. 2024, i z toho důvodu, že žalobce měl v době rozhodování o odvolání stále záznam v rejstříku trestů.

16. Na margo žalobcem předloženému usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 3. 5. 2024, v němž bylo dle § 330 odst. 3 trestního řádu vysloveno, že žalobce se osvědčil ve smyslu § 83 odst. 1 trestního zákona, krajský soud poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku č. j. 6 As 275/2023-19, v rámci východiska, že podmínka bezúhonnosti se nevyčerpává bezúhonností trestněprávní (trestní zachovalostí) a zahrnuje též širší bezúhonnost "stavovskou", šel pomyslně ještě dále, když dokonce konstatoval, že „advokátní komora je oprávněna zohlednit i dříve spáchaný trestný čin žadatele o zápis do seznamu advokátů (§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii), třebaže jde o trestný čin, který byl již zahlazen.“
17. V návaznosti na to krajský soud za nedůvodné považuje (ústavněprávní) námitky žalobce stran porušení práva žalobce na svobodnou volbu povolání a podnikání ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny, resp. porušení *zákazu reformatio in peius*.
18. Pokud jde o první námitku, krajský soud si je vědom skutečnosti, že Ústavní soud dříve označil stanovení podmínky bezúhonnosti (trestní zachovalosti) pro získání a výkon živnostenského oprávnění za omezení práva podnikat [nálezy sp. zn. Pl. ÚS 38/04 ze dne 20. 6. 2006, Podmínka odbornosti a bezúhonnosti zemědělských podnikatelů (N 125/41 SbNU 551; 409/2006 Sb.), a sp. zn. Pl. ÚS 35/08 ze dne 7. 4. 2009, K podmínce bezúhonnosti pro provozování živnosti (N 83/53 SbNU 51; 151/2009 Sb.)] za protiústavní, nicméně, jak jednoznačně vymezil v posledně citovaném nálezu, primárně z toho důvodu, že tato podmínka neměla souvislost se samotným výkonem dané činnosti: „Vyloučení možnosti provozovat živnost na základě toho, že osoba byla pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin spáchaný úmyslně, aniž by tento trestný čin měl vztah k předmětu aprobované činnosti, představuje omezení základního práva na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny v rozporu s odst. 2 tohoto článku.“ V případě právní úpravy obsažené v zákoně o daňovém poradenství relevantní pro nynější věc žalobce je však dle krajského soudu situace odlišná, neboť ta primárně sleduje naplnění legitimního cíle ochrany práv jiných osob a zajištění důvěryhodnosti činnosti v podobě poskytování daňového poradenství. Bezúhonnost je tak vymezena vzhledem k předmětu aprobované činnosti (k povaze této činnosti srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2016, č. j. 10 As 88/2016-47). Analogicky lze poukázat na závěry formulované Ústavním soudem v nálezu ze dne 4. 6. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 19/24, v němž Ústavní soud v rámci abstraktní kontroly norem za souladnou s čl. 26 odst. 1 Listiny shledal právní úpravu v § 6 odst. 3 zákona o auditorech, na jejímž základě dochází k vydání rozhodnutí o pozastavení auditorské činnosti auditorské společnosti již jen z toho důvodu, že je trestně stíhaná pro trestný čin spáchaný úmyslně, tzn. úpravu, která je zřetelně přísnější, než úprava v zákoně o daňovém poradenství.
19. Ve vztahu k námitce ohledně porušení *zákazu reformatio in peius* krajský soud ve stručnosti uvádí, že na rozdíl od žalobce postrádá jakoukoliv souvztažnost tohoto institutu k případu žalobce. Žalobce jednak sám požádal o vyškrtnutí ze seznamu, jednak sám požádal o podmíněně upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti, avšak nemohl jakkoliv legitimně očekávat, že právě podmíněně upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti mu zajistí znovuzapsání do seznamu daňových poradců z důvodu splnění podmínky bezúhonnosti. Hodnocení kvality postavení či následků pro žalobce tak zde není dle krajského soudu na místě, čímž se případ žalobce zjevně odlišuje od případu stěžovatele v žalobcem citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2005, sp. zn. I. ÚS 565/03.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, krajský soud jím požadovanou náhradu nákladů řízení nepřiznal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006-87, *„v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit.“* Krajský soud žalovanou požadované náklady za právní zastoupení advokátem s ohledem na povahu činnosti žalované nepovažuje za účelně vynaložené (shodně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2019, č. j. 29 A 139/2016-92, či citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 88/2016-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. března 2026

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu